

ВІРУЮ

**Дорогі брати і сестри
в Ісусі Христі,
шановні наші читачі!**
**Сердечно вітаємо вас зі святом
Господнього воскресіння!**

Ця велична подія світової історії має воістину епохальне значення. Ісус Христос «був виданий за наші гріхи і воскрес для виправдання нашого» (Римлян 4:25). Віра в це відкриває нам вхід у Боже Царство.

І ще Святе Письмо нагадує: «Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками. Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли Кров'ю Його ми виправдані» (Римлян 5:8-9).

Вітаємо вас, друзі, цією надією. Бо надія на Воскреслого Спасителя ніколи нас не засоромить!

Зичимо радості, віри і любові, небесного благословення вам і вашим родинам.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Колектив редакції.

Таємне місце з Богом

Усі ми молимося, але не всі молимося правильно. Багатьом із нас потрібно навчитися це робити.

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися» Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6).

Ісус вчить нас знайти таємне місце для молитви. У цьому уривку вжите грецьке слово, що перекладається як «сховище, склад, комора, таємна чи внутрішня кімната».

Для Небесного Отця важливий не зміст наших молитов, адже Він знає все ще до того, як ми щось скажемо Йому. Він хоче, щоб ми відійшли від суєти (роботи, служіння) і усамітнилися для спілкування з Ним.

Ісус сказав, що Отець винагородить нас тому, що ми приходимо до Нього поспілкуватися в потаємне місце, а не через зміст наших молитов. Ми повинні знаходити час для цього важливого спілкування — утихому місці. І за прикладом Ісуса зробити це своєю щоденною практикою.

ЄДИНИЙ ШЛЯХ НА НЕБЕСА

Колись Ісус Христос зробив дивовижну заяву: «Я є воскресіння і життя. Той, хто вірить в Мене, хоч і вмере, буде жити». Він показав Свою владу над смертю, воскреснувши через три дні після розп'яття і поховання.

Учні Христа свідчили, що Він з'явився їм живим після розп'яття і поховання. Вони не тільки бачили Його, але й ділили з ним трапезу, торкалися Його і провели разом 40 днів. Чи могла це бути просто історія, яка з часом обросла вигадкою, а чи вона заснована на доказах, які заслуговують на довіру? Від відповіді на це питання залежить міцність основ християнства.

Якщо Ісус Христос дійсно воскрес, це підтверджує все те, що Він сказав про себе, про сенс життя і про те, що з нами буде після смерті.

Якщо Ісус Христос дійсно воскрес, то тільки Він може знати відповідь на питання про призначення життя і про те, що нас чекає після смерті. Якщо ж історія про воскресіння Ісуса Христа вигадана, то християнство побудоване на брехні.

Відомий американський теолог Р. С. Спраул зауважує: «Твердження про воскресіння Христа життєво важливе для християнства. Якщо Ісус Христос воскрес як Бог, то в Нього є такі повноваження і така «вірча грамота», яких немає в жодного іншого релігійного лідера. Будда мертвий. Магомет мертвий. Мойсей мертвий. Конфуцій мертвий. Але, згідно з християнством, Христос — живий».

Багато скептиків намагалися спростувати воскресіння. Джош Макдауел був одним із них. Він витратив більше 700 годин на дослідження доказів воскресіння. І заявив: «Воскресіння Ісуса Христа — або один із найзловмісніших, найшкідливіших і найбезсердечніших обманів, нав'язаних люд-

ству, або ж найбільш фантастичний факт за всю його історію».

Отже, воскресіння Ісуса Христа — це фантастичний факт чи міф?

Пророцтво про Самого Себе

Перед смертю Ісус сказав Своїм учням, що Його видадуть, заарештують і розпнуть, і що Він воскресне через три дні після смерті. Дивний план! Що стояло за ним? Христос не збирався розважати публіку, навпаки, Він обіцяв, що Своєю смертю і воскресінням доведе людям (якщо їхні уми й серця відкриті), що Він — справді Месія.

Дослідник Біблії Вілбур Сміт зауважує: «Коли Ісус сказав, що воскресне з мертвих на третій день після розп'яття, Він сказав щось таке, що міг сказати лише якийсь нерозумний, який надіється, що хтось із учнів після цього продовжить слідувати за Ним, або ж Той, Хто був упевнений, що воскресне. Жоден із засновників жодної релігії у світі не наважився сказати щось подібне».

Іншими словами, оскільки Христос однозначно заявив Своїм учням, що Він воскресне, невиконання цієї обіцянки відразу розкрило б Його обман.

(Закінчення на 3-й стор.)

«Щоб будувалася Церква»

Під таким гаслом у Софіївській Борщагівці під Києвом 13-14 квітня проходила звітна конференція Церкви Християн Віри Євангельської України.

Як зазначив старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, таке гасло обрали з конкретною ціллю. Часи суспільних катаклізмів, які нині переживає Україна, завжди були сприятливими для духовного відродження народу. «У світі багато руїн. Руйнуються людські долі, але Церква Христова не зруйнується, тому що Глава її — не люди, а Воскреслий Господь!». Власне, питання будівництва Церкви було в центрі уваги упродовж всієї роботи конференції.

Вітали конференцію і гості з-за кордону. Зокрема, священнослужителі об'єднань християн віри євангельської з Польщі, Іспанії, Німеччини, Грузії, США.

Народний депутат, представник блоку Юлії Тимошенко Михайло Левинський зачитав вітання від голови партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко. У вітанні зазначалося: «У міжконфесійній палітрі України Церква Християн Віри Євангельської — одна з провідних християнських спільнот. Ми бачимо, як гідно проявила себе Церква у цей непро-

стий для нашого народу час. Величезна соціальна робота в суспільстві, допомога постраждалим і біженцям зі Сходу України, духовна капеланська опіка військових на передовій та практична допомога в реабілітації поранених — це лише невеликі окремі фрагменти духовного подвижництва Церкви ХВЕ.

Девізом сьогоднішнього зібрання стали слова святого апостола Павла, що відображають динаміку духовного поступу. Це співзвучне з непростим, але таким потрібним нині завданням для всієї нашої України — побудовою нашого спільного, великого українського дому. Я переконана, що, об'єднуючи зусилля, нам вдасться це зробити, побудувати процвітаючу, високодуховну країну без насильства і корупції. Тож нехай молитва до Бога усіх вірних Церкви буде духовною опорою у цьому надскладному завданні».

Координатор міжфракційної депутатської молитовної групи у Верховній Раді України Павло Унгурян коротко прозвітував про роботу протестантів в українському парламенті та поділився планами — об'єднати віруючих юристів, журналістів та інших представників інтелігенції у різних регіонах України. Для цього народні депутати-протестанти планують наступного року провести близько 20 форумів.

«2017 рік — рік 500-ліття Реформації. Ми маємо нагадати суспільству, що без реформації духа не може бути справжньої реформи у державі», — наголосив Павло Унгурян.

Делегати схвалили проведення Всеукраїнського свята братства. Один недільний день у році кожна церква в Україні виділить для того, щоб розповісти суспільству про історію місцевої громади та загалом спільноти християн віри євангельської в Україні, про сьогоднішні і плани церковної громади на майбутнє тощо.

Завершилася річна звітна конференція ревною молитвою за Україну, а також за потреби, оздоровлення та оновлення.

Чому ми віримо у Творця

Безперечно, з такими словами звертатись до Бога може лише той, хто має віру. Але віра не виникає з нічого. Саме тому цікаво подивитись на те, як попередні рядки цього ж псалма описують природу зародження та зростання віри: «Небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід...» (Пс. 18:2); «Господній Закон досконалий, він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, воно недосвідченого умудряє...» (Пс. 18:8).

Фактично, віра виникає завдяки цим двом джерелам – спостереженню за довкіллям та роздумам над Святим Письмом – Біблією.

Галілео Галілей, італійський математик, фізик, астроном, майже 400 років тому зазначав: «У діях природи Господь Бог відкриває Себе не менш захоплюючим способом, ніж у святих рядках Біблії... Природа, поза сумнівом, є другою книгою Бога, від якої ми не повинні відмовлятися, але яку маємо читати».

Михайло Ломоносов, російський хімік, фізик, астроном та енциклопедист, через 150 років після Галілея казав: «Творець дав людству дві книги. В одній Він виявив Свою велич, у другій – Свою волю. Першою є цей видимий світ, який Він створив, щоб людина могла побачити велич та красу Його творіння, визнати Божу всемогутність. Друга книга – Святе Письмо...»

Небозвід, сонце та зорі, зміна дня та ночі – усе це свідчить про надзвичайний, непересічний Розум, що спроектував цей видимий світ і здійснив цей проект, подбавши ще й про те, щоб він продовжував успішно функціонувати аж дотепер. Не лише у згаданому вже псалмі, але і в інших текстах Біблії підкреслюється зв'язок між видимим творінням і вірою в невидиме буття Бога-Творця.

Ось лише кілька прикладів: «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме» (Рим. 1:18-20); «Бог, що створив світ і все, що в ньому... дає всім і життя, і дихання, і все. І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони...» (Дії 17:24-27).

Більше того, перші сторінки Біблії зв'язують про творчий процес Божого збудування всього, що нас оточує. Книга Буття без вагань та непевності стверджує: «На початку Бог створив небо та землю» (Бут.1:1).

Це не випадково. Бог неприховано вказує на творіння як на підказку для нас. Він дав нам видимі докази

Щодня діти атакують батьків найрізноманітнішими «чому?» і «як?», левова частка з яких – це наукові запитання. Наприклад: чому місяць часом можна побачити вдень? Чому небо блакитне? Чи знайдемо ми інопланетян? Скільки важить Земля? Як літаки тримаються в повітрі? Куди птахи та бджоли відлітають восени? Як утворюється райдуга тощо.

Неважко переконатись, що більшість запитань виявляє закладений Богом інтерес людини (навіть у дитячому віці) до світобудови, до законів, за якими існує всесвіт. До речі, Біблія підкреслює, що

Міф про протистояння науки та віри

Через те, що історично час від часу виникали суперечки між представниками Церкви та діячами науки, одні схильні захоплюватися дослідженням Біблії, нехтуючи спостереженням за творінням, а інші віддають перевагу дослідженням природи, не переймаючись біблійним одкровенням.

Дійсно, були випадки, коли церковні ієрархи неадекватно ставились до наукових пошуків. Бажаючи викоринити псевдонауку (приміром, алхімію чи астрологію), християнські лідери часом завдавали шкоди справжній науці. Наприклад, у 1163 р. папа Олександр III видав буллу про заборону «вивчення фізики чи законів природи», через яку Роджер Бекон потрапив до суду інквізиції та провів у тюрмі більше 10 років.

Потім з'явився документ, яким папа Боніфаций VIII забороняв анатомування трупів. Лідер протестантського руху Мартін Лютер також мав необережність долучити Миколу Коперника, автора геліоцентричної системи світу, до лав еретиків, кажучи: «Народ дослухається до голосу нового астролога, який намагається довести, що обертається земля, а не небеса, не сонце та місяць... У Святому Письмі сказано, що Ісус наказав зупинитися сонцю, а не землі».

Утім, не секрет, що багато учених (серед яких Ісак Ньютон, Блез Паскаль, Майкл Фарадей та навіть сам Микола Коперник) були глибоко віруючими людьми. Вони запевняли, що справжня релігія та справжня наука мирно співіснують і доповнюють одна одну.

Так, Макс Планк, німецький фізик, автор квантової теорії, лауреат Но-

белівської премії зазначав: «Куди б ми не звертали свій погляд, ми ніде не знаходимо суперечностей між наукою та релігією; ми радше констатуємо їхню абсолютну гармонію в основних пунктах, особливо в галузі природознавства. Як релігія, так і наука, врешті-решт, шукають істини та приходять до сповідання Бога. Релігія вихваляє Бога на початку, а наука – наприкінці всіх думок. Перша вбачає в Ньому основу, а друга – фінал будь-якого феноменального уявлення щодо світу».

Наслідки відсутності віри в Бога

Світогляд завжди приводить до відповідного способу життя. Іншими словами, як і про що ти думаєш, так і житимеш. До речі, атеїзм – це також своєрідна віра, віра в те, що Бога не існує. Утім, доказів цій вірі, м'яко кажучи, бракує. Але за доказами руйнівного впливу атеїзму далеко ходити не треба: гомосексуалізм, одностатеві шлюби, гендерна політика виникли на ґрунті свідомого нехтування фактом створення чоловіка та жінки за образом Божим.

Аборти, яких в Україні за статистикою відбувається в середньому майже 700 на добу, є наслідком нехтування заповіддю «не вбивай» стосовно малюків, яких Бог створив та помістив в утробу матері.

Одні з болючих плодів атеїзму – расизм та нацизм, які підносять гідність однієї нації чи раси за рахунок приниження інших народів та рас. Такий погляд на «чурок», «чорних», «хохлів» та «кацапів» сформувався від збоченого розуміння природи та походження людини, через відкинення істини про створення всіх людей за образом Божим.

Аналогічно потерпають від ігнорування (у кращому разі) та знущання (у гіршому) люди-інваліди та ті, хто має затримку у фізичному

саме ця зацікавленість має сприяти як народженню нашої віри в Бога, так і її подальшому зростанню.

Цим переконанням сповнений один із найвідоміших зразків стародавньої єврейської поезії – псалом 18. У своїй фінальній частині він звучить як молитва: «Від таємних очисти Ти мене, і від свавільців Свого раба заховай, нехай не панують вони надо мною, тоді непорочним я буду, і від провини великої буду очищений. Нехай будуть із волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій Спасителю!» (Пс. 18:13-15).

та розумовому розвитку. Численні анекдоти про «дебілів», «даунів», «тормознутих» – це відверта богозневага стосовно інших образів Божих, не схожих на нас, так званих, «нормальних» людей.

А що вже згадувати шкільну «дідівщину», коли головним людським правом вважають вивчення сильнішого над слабшим! А чому б ні? Хіба не чить теорія еволюції з її принципом «природного відбору», що виживатимуть найсильніші, «найбільш пристосовані»?

Таким чином, не варто жити ілюзією про буміто нейтральності еволюційних ідей та віри в ту чи іншу концепцію про походження світу та життя в ньому. Віра та світогляд завжди визначали та визначатимуть практичне життя, з його злетами та падіннями. Ось чому Бог неодноразово підкреслює значущість віри в Нього як у Творця, Автора та Хранителя світу та нас у ньому.

Але яким чином і що саме можна дізнатись про Бога, дивлячись у «книгу творіння»? Очевидно, так само, як майстерність кухаря, столяра, ювеліра видно з їхніх робіт – смачного салату, вишуканих меблів, витончених намист чи каблучок, цей світ є демонстрацією досконалості Майстра, що створив його задовго до нашого народження.

Бог є невидимою реальністю (так само, як невидимі для людського ока повітря, рентгенівське та ультрафіолетове випромінювання, радіохвилі), але Він залишив нам видимі свідчення про Себе. Досліджуючи творіння, спостерігаючи за перебігом подій у видимому світі, ми можемо прийти до віри в те, що Бог-Творець премудрий, усесильний, добрий.

Наш всесвіт – надзвичайно складна система! Навіть найдрібніша частинка живої матерії, клітина, має у своєму складі ДНК – молекулу з неймовірно кількістю атомів, яка

містить у собі спадкову інформацію. Кожен із цих атомів має перебувати в точному місці відносно інших атомів, щоб не виникло якихось порушень у житті організму, до якого належить клітина.

Співвідношення відстаней між землею та сонцем, місяцем та землею, маси цих небесних тіл та швидкість обертання землі навколо сонця та навколо власної осі, наявність земної атмосфери визначають температуру повітря, прийнятну для існування людства, зміну дня і ночі, тривалість кожної пори року.

Склад земної атмосфери, процентне співвідношення азоту, кисню, водню та інших газів – ще один фактор, без якого життя було б неможливим.

Ланцюжки живлення в природі, процеси зародження та розвитку в рослинному та тваринному світі, кругообіг води в природі – усе це необхідні складові, що підтримують життя у світі. Імовірність випадкового збігу хоча б цих факторів – фантастично мізерна. А тому єдиною альтернативою теорії «випадкової появи та еволюційного розвитку» є віра в наявність задуму, проекту та його творчого втілення в масштабі, що не здатний уміститися в людському розумі! Ось чому «небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід» (Пс. 18:2).

Ця слава – у тому, що Бог спроектував всесвіт і виявив у цьому Свою премудрість. Він зробив цей світ ідеально пристосованим до потреб людей і в цьому виявив Свою доброту.

Саме тому відомий служитель минулого Чарльз Сперджен зауважив: «Той, хто читає книгу творіння (природу) та книгу одкровення (Біблію) як цілісний твір, що складається з двох томів, та сприймає обидві частини як творіння Отця нашого Небесного, – насправді мудра людина...»

Отже, нашій вірі необхідно жити тим, що можна побачити на звичайній прогулянці – зоряним небом, сходом сонця, мальовничими краєвидами гір, лісів, річок та морів. Нам потрібно навчитися бачити Бога в Його творінні так само, як (сподіваюся) ми звикли зустрічати Його на сторінках Святого Письма.

Віра в Бога-Творця збагатить нас внутрішньо й неодмінно проявиться в наших повсякденних справах – у мудрих задумах, творчій роботі, дбайливому ставленні до природи й шанобливому ставленні до інших людей, створених, як і ми, за образом Самого Творця.

Олександр В'ЯЛОВ.
Засновник приватної школи
«Початок мудрості» (м. Харків),
священнослужитель.

Рада Церков проти повернення реклами пива на ТБ, радіо та на вулиці

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій застерігає Верховну Раду від рішення про повернення реклами пива на телебачення, радіо та у місця продажу

Йдеться про внесення змін до Закону України «Про рекламу», передбачені законопроектом № 2971-д щодо регулювання виробництва та обігу пива, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зазначена ініціатива пропонує задля заохочення до придбання та розширення кола споживачів пива розповсюджувати в ролі подарунків (бонусів) бокали, флешки, запальнички та інші товари із рекламою пивних брендів. Така додаткова вигода у вигляді подарунка часто має вирішальне значення для молодого покоління при прийнятті рішення купити напій, вважають релігійні діячі.

У зверненнях Ради Церков наголошується:

«Законопроект №2971-д підштовхує українське суспільство ще ближче до згубної прірви алкоголізму та пропонує дозволити рекламувати пиво 24 години на добу на радіо і телебаченні, а також дозволити спонсорство заходів широкого спектру, у тому числі через промо-акції у місцях продажу».

На превеликий жаль, зауважує ВРЦіРО, профільний Комітет ВР підтримав ці зміни, закриваючи очі на проблему дитячого алкоголізму в Україні та дедалі більшого залучення молоді до пиятики через рекламу та навязливе спонсорство.

Релігійні діячі наголошують, що «жорстке обмеження, а в окремих сферах і повна заборона реклами алкогольної продукції та її торгівельних марок сприятимуть покращенню духовного і фізичного здоров'я українського народу».

«Державі потрібно якомога більше популяризувати здоровий спосіб життя та ще активніше обмежувати будь-які форми популяризації алкогольних напоїв», – наголошується у зверненнях ВРЦіРО, спрямованих до Президента України та парламентських фракцій 12 квітня.

Варто нагадати, що ще у червні 2005 року Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій виступила з окремим Зверненням до керівництва держави «з проханням невідкладно

розробити та впровадити законодавчі механізми, які більш жорстко, ніж тепер, обмежили б можливості пропагувати (рекламувати) споживання алкоголю».

Відтак Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає Главу держави, Голову ВР та народних депутатів України не допустити прийняття законопроекту № 2971-д «Про внесення змін до деяких законів України щодо регулювання виробництва та обігу пива» у теперішній редакції, яка містить згубні для суспільства норми про повернення реклами пива на телебачення, радіо та у місця продажів в Україні.

Нагадаємо, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій складається з представників 18 конфесій, що репрезентують понад 90% віруючих та всі основні конфесії України: православного, греко-католицького, римо-католицького та протестантського (євангельського) напрямків християнства, а також юдейське та мусульманські релігійні об'єднання.

Три речі

Є речі, які кожен християнин має знати про Пасху, якщо він і справді християнин

ПЕРШЕ. Слово «Пасха» – єврейською мовою «Песах» – буквально означає «пройти мимо». Тієї ночі, коли вулицями Єгипту проходили ангел-губитель, він проходив мимо тих домів, в яких святкували Пасху.

«... Бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7). Пасха означає захист і благословення! Якщо ми віримо в Христа, то багато проблем обминуть нас!

ДРУГЕ. У Книзі Вихід (12-й розділ) написано, що сини Ізраїлю святкували Пасху до того, як фараон відпустив їх. Мойсей звелів святкувати, і вони святкували! Ще не було дозволу на вихід, вони ще перебували в рабстві, ще ніхто не знав, що очікує їх у майбутньому, але вони закололи ягня і почали святкувати перемогу!

Так само і в нашому житті: може, ви ще не бачите кінця своїм проблемам, може, у вас фінансові труднощі, може, ви хворієте – почніть святкувати перемогу ще до того, як побачите результат!

І ТРЕТЄ – це різниця. Коли Бог через Мойсея наводив кари на Єгипет, ці руйнування не зачепили територію, на якій жив ізраїльський народ. «І відділю того дня землю Гошен, що Мій народ живе на ній, щоб не було там роїв мух, щоб ти знав, що Я – Господь посеред землі!» (2 М. 8:18).

Темрява, град і мухи – усі ці кари обминули житло ізраїльтян. Так само й остання кара, що була вчинена вночі після святкування Пасхи, не зачепила тих, у кого одвірки дверей були помазані кров'ю жертвовного ягняти.

Багато людей переживають, не знаючи, що їх очікує в майбутньому, багато людей бояться за сьогоднішній день. Нині взагалі страшно включати новини... Але завдяки жертві Христа Бог і сьогодні робить різницю, як і написано в Біблії: «І ви знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому» (Мал. 3:18).

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Жахлива смерть, а потім?..

Ви знаєте, якими були останні години земного життя Ісуса Христа, якщо дивилися фільм Мела Гібсона «Страсті Христові». Якщо ж ви пропустили якісь кадри фільму, тому що закривали очі, то можете поглянути на останні сторінки будь-якого Євангелія, щоб дізнатися, що сталося.

Як і пророкував Христос, Його зрадив один з Його учнів – Юда Іскаріот і Його заарештували. Інсценований суд римського прокуратора Понтія Пилата засудив Його за зраду до розп'яття на дерев'яному хресті. Ще перед розп'яттям Ісуса жорстоко побили батогами-дев'ятихвосткою, в який були вплетені шматочки кісток і металу, що розривали плоть при ударах. Його били кулаками, ногами і обплывували.

Потім римські кати прибили важкими залізними цвяхами руки і ноги Ісуса до хреста. І нарешті, поставили хрест між двома іншими хрестами, на яких були розп'яті злочинці.

Ісус провисів так близько шести годин. О третій годині пополудні, тобто точно в той час, коли приносили у жертву ягня за гріхи під час юдейського свята Песах (дещо символічно, егеж?) Ісус промовив: «Звершилось!». І помер. Раптово небо потемніло, стався землетрус.

Пилат зажадав підтвердження того, що Ісус дійсно помер, перш ніж дозволити поховати Його розп'яте тіло. Тому римський воїн проколов ребра Ісуса списом. Кров і вода втекли з рани, що підтвердило, що Ісус був мертвий. Тіло Ісуса зняли з хреста і поховали в гробниці Йосипа Ариматейського. Потім римські воїни закрили гробницю й охороняли її цілодобово.

Учні Христа були шоковані смертю Христа на хресті. І розбіглися навсібіч. Усі надії втрачені.

Щось трапилося

Але це не був кінець (тепер це очевидно), і сьогодні християнство – найпопулярніша релігія у світі.

Що ж трапилося після зняття тіла Ісуса з хреста і поховання в гробниці? У статті в газеті New York Times Пітер Стайнфельс описує дивовижні події, що відбулися через три дні після смерті Христа: «Незабаром після страти Ісуса Христа Його здивовані й налякані учні несподівано згуртувалися в групу вірних послідовників, які проповідують з ризиком для свого життя Його слово, і життя, і майбутнє Царство, що, врешті-решт, змінило і саму Римську імперію. Щось трапилося. Але що?».

На це питання варто дати відповідь. І є тільки п'ять правдоподібних пояснень щодо того, що Ісус Христос буцімто воскрес: Ісус Христос насправді не помер на хресті; «воскресіння» було змовою; в учнів Христа були галюцинації; історія воскресіння – це легенда; і останнє – воскресіння дійсно відбулося.

Чи був Ісус Христос мертвий?

«Марлі був мертвіший мертвого, у цьому не було ніякого сумніву». Так починається новела Чарльза Діккенса «Різдвяна пісня». Автор не хотів залишити жодних сумнівів щодо надприродного характеру того, що повинно було незабаром відбутися. Так само, перш ніж зібрати свідчення воскресіння, ми повинні спочатку підтвердити наявність трупа. Адже, врешті-решт, бувають випадки, коли газети повідомляють, що якийсь «труп» в морзі заворушився і виявився живою людиною. Чи могло таке статися з Ісусом Христом?

Деякі припускають, що Христос вижив під час розп'яття, і прохолодне, вологе повітря гробниці посприяло Його оживленню. Але ця теорія суперечить медичним показам. Стаття в журналі Journal of the American Medical Association пояснює, чому так звана «теорія знепритомнення» не витримує критики: «Історичні та медичні дані явно підтверджують смерть Христа. Спис пронизав його ребра і, ймовірно, проколов не тільки праву легеню, але й перикардій і серце і таким чином гарантував Його смерть».

Скептицизм щодо такого висновку може бути виправданий, оскільки за цю справу ніхто не брався протягом 2000 років. Нам потрібна думка ще щонайменше одного експерта.

Підтвердження його смерті можна знайти в істориків – не християн, які жили в один час з Ісусом Христом. Три історики згадували про смерть Христа. Лукіан (120-180 рр.) писав про Ісуса Христа як про розп'ятого софіста (філософа). Йосип Флавій (37-100 рр.) писав: «У цей час з'явився Ісус, Він був мудрим і робив дивовижні справи. Коли Пилат засудив Його до розп'яття після звинувачення нашими первосвященниками, ті, хто любив Його, продовжували любити». Тацит (56-120 рр.) писав:

ЄДИНИЙ ШЛЯХ НА НЕБЕСА

«Христа, від імені Якого походить ця назва, піддав жорстокій страті наш прокуратор Понтій Пилат».

Це трохи схоже на те, якби ви вирушили в історичний архів і виявили, що одного весняного дня в першому столітті газета The Jerusalem Post опублікувала на першій сторінці статтю про те, що Ісус був розп'ятий і помер. Зовсім непогано і досить переконливе розслідування.

Насправді ні у християн, ні в римлян, ні в юдеїв немає ніяких історичних згадок, які б оскаржували смерть Христа або Його поховання. Те, що Він був розп'ятий, – такий же історичний факт, як і інші факти. Отже, Ісус був явно мертвий, у цьому немає жодного сумніву.

Питання порожньої гробниці

Жоден з серйозних істориків не сумнівається, що Ісус Христос був мертвий, коли Його зняли з хреста. Однак багато хто сумнівається в зникненні тіла Христа з гробниці. Англійський журналіст Френк Морісон спочатку думав, що воскресіння було міфом або обманом, і почав дослідження, щоб написати книгу-спростування. Його книга стала широко відомою, але не так, як на це спершу очікував автор.

Морісон почав зі спроби вирішити питання порожньої гробниці. Гробниця належала члену синадріону (вищих релігійних зборів) Йосипу Ариматейському. У той час в Юдеї члени синадріону користувалися популярністю. Усі їх знали. І Йосип дійсно був реальною особою, інакше б юдейські лідери викрили цю історію як обман. Крім того, гробниця Йосипа мала бути відомим місцем, яке було неважко відшукати, тому будь-які припущення, що Ісуса «поховали деінде на кладовищі», можна виключити.

Чому ж противники Ісуса Христа могли підтримувати «міф про порожню гробницю», якщо це було неправдою? Адже виявлення тіла Христа негайно ж зруйнувало б змову. З історичних даних про супротивників Христа відомо, що вони звинуватили учнів Христа в тому, що ті викрали Його тіло – звинувачення явно базується на загальноприйнятному переконанні, що гробниця була порожня.

Пол Л. Майєр, професор стародавньої історії Західно-Мічиганського університету, також заявляє: «Якщо ретельно й неупереджено розглянути всі докази, то дійсно виправдано вважати, що гробниця, в якій був похований Ісус, виявилася порожньою на ранок першого дня Пасхи. І до цих пір немає найменшого свідчення, яке б спростувало цю заяву».

Юдейські лідери звинуватили учнів Христа у викраденні Його тіла. Але ж гробницю цілодобово охороняли римські воїни з числа досвідчених стражників (від чотирьох до 12 воїнів). Як могли такі професіонали допустити акт вандалізму щодо Христа? Прослизнути попри варту і відсунути двотонний камінь було практично неможливо. І все ж камінь був відсунутий, і тіла Христа там не було.

Якби тіло Ісуса Христа виявили в якомусь іншому місці, Його противники швидко б викрили воскресіння як обман. Том Андерсон, колишній президент Каліфорнійської асоціації адвокатів, так резюмує силу цього аргументу: «З огляду на те, що ця подія набула такого великого розголосу, було б розумно припустити, що знайдеться хоч один історик, очевидець або противник, який би засвідчив, що бачив тіло Христа. Історія ж мовчить щодо свідчень проти воскресіння». Тому Морісон прийняв доказ зникнення тіла Христа з гробниці як переконливий.

Пограбування могили?

Продовжуючи своє розслідування, Морісон почав вивчати мотиви вчинків учнів Христа. Відомий історик Пол Джонсон у своїй праці History of the Jews писав: «Важливі не обставини Його смерті, а той факт, що багато людей вперто вірили в Його воскресіння, і таких віруючих ставало все більше».

Гробниця була порожня. Але учнів Христа, мабуть, згуртувала не просто відсутність тіла (як вони могли повірити, якби самі викрали його?). Щоб учні Христа перестали сумувати і ховатися й почали безстрашно проповідувати, що бачили живого Христа, повинно було статися щось незвичайне.

Усі очевидці описують з'явлення Ісуса Христа Його учням у плоті, у першу чергу,

жінкам. Морісон розмірковував, чому змовникам треба було зробити жінок центральними фігурами своєї змови. У першому столітті жінки не мали, практично, ніяких прав. Якщо змовники розраховували на успіх своєї змови, то вони повинні були б зробити ключовими особами чоловіків, які першими побачили живого Христа. І все ж у Писанні говориться, що саме жінки першими доторкнулися до Нього, говорили з Ним і першими виявили, що гробниця спорожня.

Пізніше, за свідченнями очевидців, усі учні Христа бачили Його за різних обставин більше десяти разів. Вони писали, що Він показав їм свої руки і ноги і просив доторкнутися до них. Крім того, Він трапезував з ними, а якось постав живим перед групою з понад 500 послідовників.

Дослідник, професор юриспруденції Джон Ворвік Монтгомері зазначив: «У 56 році апостол Павло писав, що понад 500 людей бачили воскреслого Христа і багато з них були ще живі (1 Коринтян 15:6). Було б абсолютно неімовірно, якби ранні християни вигадали таку легенду і потім проповідували її серед тих, хто легко міг її спростувати, представивши тіло Ісуса Христа».

З ним погоджуються дослідники Біблії Гейслер і Турек. «Якщо воскресіння не було, навіщо апостолу Павлу знадобилося подавати такий список людей, які нібито були очевидцями? Він відразу ж утратив би будь-яку повагу в Коринті після такої відвертої брехні».

Апостол Петро пояснив присутнім в Кесарії, чому він та інші учні були так упевнені в тому, що Христос живий. «І ми свідки всьому, що Він учинив у Юдейському краї та в Єрусалимі, – та вбили Його, на дереві повісивши... Але Бог воскресив Його третього дня, і дав Йому, щоб з'явився не всьому народові, але наперед Богом вибраним свідкам, нам, що з Ним їли й пили, як воскрес Він із мертвих» (Дії святих апостолів 10:39-41).

Послідовні до кінця

Якщо повідомлень очевидців було недостатньо, щоб розвіяти скептицизм Морісона, то поведінка учнів Христа збила його з пантелику. Той історичний факт, що 11 колишніх боягузів раптом готові були терпіти приниження, тортури і смерть, загнала в глухий кут і істориків, і психологів, і скептиків. Усі учні Ісуса Христа, крім одного, прийняли мученицьку смерть. Як вони могли піти на муки за брехню, якщо знали, що самі ж і вкрали Його тіло?

Ісламські терористи 11 вересня довели, що є люди, готові померти за брехню, в яку вірили. І все ж бути готовим на муки за відому брехню – це божевільня. Як писав Пол Літл, «люди підуть на смерть за те, що вважають істиною, хоча це може виявитися брехнею. Але вони не підуть на смерть за відому їм брехню».

Ніхто не зміг пояснити, чому учні були готові померти за брехню. Але навіть якщо всі вони змовилися говорити неправду про воскресіння Христа, то як вони змогли протягом десятиліть берегти цей секрет, причому жоден з них не продав його за гроші або за вигідну посаду? Морланд писав з цього приводу: «Ті, хто бреше заради особистої вигоди, довго не протримаються разом, особливо якщо потреба зменшує користь від такої брехні».

Чак Колсон, колишній «підручний» в адміністрації президента Ніксона, викритий в скандалі Вотергейт, звертав увагу на те, наскільки важко кільком людям підтримувати одну і ту ж брехню протягом тривалого часу. Він пише: «Я знаю, що воскресіння Христа – це факт, який мені довів Вотергейт. Чим? Тим, що 12 осіб свідчили, що бачили Христа воскреслим і потім протягом 40 років, жодного разу не зрікаючись, проповідували, що це правда. Їх били, мучили, побивали камінням і кидали в тюрми. Вони не витримали б цього, якби це не було правдою. У Вотергейті було замішано 12 найбільш впливових осіб у світі, які у своїй брехні не протрималися і трьох тижнів. І ви говорите мені, що 12 апостолів продовжували брехати протягом 40 років? Це абсолютно неможливо».

Морісон підтверджує: «Будь-яка людина, що займається цим питанням, рано чи пізно стикається з фактом, який неможливо пояснити інакше. Цей факт полягає в тому, що невелика група осіб перейнялася глибоким переконанням – саме ця зміна у свідомості людей і підтверджує той факт, що Ісус Христос воскрес».

Чи були в учнів галюцинації?

Психолога Гері Коллінза, колишнього президента Американської асоціації психологів-християн, запитали, чи можуть бути причиною різкої зміни поведінки учнів галюцинації. Коллінз відповів: «Галюцинації – індивідуальне явище. Групової галюцинації просто не може бути».

«Абсолютно незбагненно, щоб... 500 осіб при здоровому глузді... відчували вплив на органи чуття, органи зору, слуху і дотику – і щоб всі ці... впливи були результатом... галюцинації».

Більш того, психологія галюцинацій має на увазі, що той, хто переживає галюцинацію, повинен перебувати в особливому психологічному настрої, коли мозок створює образи, які він хоче бачити. Два основні лідери ранньої Церкви апостоли Яків та Павло зустріли воскреслого Ісуса в момент, коли не очікували від такої зустрічі нічого доброго. Апостол Павло взагалі організував ранні переслідування християн, і його навернення в християнство залишається незрозумілим, за винятком його власного свідчення, що Ісус з'явився йому воскреслим.

Від брехні до легенди

Деякі скептики вважають історію про воскресіння вигадкою кількох людей, які брехали або думали, що бачили воскреслого Христа. Згодом легенда розрослася, набуваючи нових деталей. За цією теорією воскресіння Ісуса Христа постає на тому ж рівні, що і лицарі Круглого столу при дворі короля Артура, або нездатність Джорджа Вашингтона брехати в дитячому віці. Але в цієї теорії є три великі проблеми.

Легенди не поширюються, коли багато живих очевидців готові їх спростувати. Новини про воскресіння ширилися занадто швидко, чого ніколи не буває з легендами.

Легенди передаються в результаті усних традицій, а не через сучасні історичні документи, які можна перевірити. А Євангелія були написані протягом трьох десятиліть після воскресіння.

Теорія легенди не може адекватно пояснити ні факт порожньої гробниці, ні історично підтверджене переконання апостолів, що Ісус Христос живий.

Чому християнство перемогло?

Морісона спантеличив той факт, що «такий незначний рух зміг взяти верх над підступністю юдейських первосвященників і могутністю Риму». Чому він переміг перед лицем стількох непереборних перешкод? «Протягом 20 років твердження цих селян із Галілеї підірвали підвалини юдейства... Менш ніж через 50 років ці твердження почали ставати загрозою існуванню Римської імперії. І тут ми стикаємося з найбільшою з таємниць: чому вони перемогли?».

За всіма правилами, християнство повинно було б померти біля хреста в той момент, коли учні Христа кинулися навтьоки.

Дж. М. Д. Андерсон писав: «Уявіть психологічну абсурдність такої картини, коли група побитих боягузів забила від страху в найвіддаленішу кімнату, а всього за кілька днів перетворюється на згуртований рух, якому не страшні ніякі переслідування. І таку драматичну зміну намагаються пояснити жалюгідною підробкою. Це просто втрачає будь-який сенс».

Воїстину «кров мучеників була зерном Церкви». Історик Вілл Дюрант зауважив, що «цезар і Христос зішлись на арені, і Христос переміг».

Несподіваний висновок

Виключивши міф, галюцинації і невадлий розтин, маючи незаперечні докази порожньої гробниці, з огляду на значну кількість очевидців Його появи після смерті і незрозумілу трансформацію тих, хто бачив Його, Морісон прийшов до переконання, що він помилявся у своєму упередженні щодо воскресіння Ісуса Христа. Він почав писати іншу книгу під назвою «Хто відсунув камінь?».

Цей колишній скептик пояснив, як докази переконали його в тому, що воскресіння Ісуса Христа було реальною історичною подією. «Це було схоже на людину, яка рушила через ліс знайомим і второваним шляхом, а він несподівано вивів її туди, куди вона й не думала».

І якщо Христос воскрес із мертвих, то Він знає, що чекає нас після смерті. Дехто каже, що існує безліч шляхів до Бога, але Христос стверджував, що Він – єдиний шлях.

Чи крокуєте ви цим шляхом?

Нік Вуйчич: «Усе, що я роблю, я роблю заради Ісуса»

Знаменитий протестантський проповідник і мотиваційний оратор Нік Вуйчич, народжений з синдромом тетраамелії – рідкісним спадковим захворюванням, що призводить до відсутності кінцівок, 7 квітня провів у Києві на НСК «Олімпійський» зустріч «Життя без кордонів».

Подія зібрала близько 700 інвалідів-візочників, що є рекордом в Україні. Нік зазначив, що сили служити, жити і надію дає йому тільки Бог. Він закликав людей вірити в Бога і вірити в себе.

Нік відвідав також військовий госпіталь, де зустрівся з учасниками АТО, і онкологічну клініку «Краб», де відвідав маленьких пацієнтів.

кожній країні є підйоми і падіння. Я відвідав госпіталь для поранених солдатів у Києві. Для мене це був чудовий час. Потім ми поїхали до лікарні, де лежать онкохворі діти. І я відчув смирення перед Богом і вдячність за життя, яке маю щодня. За усмішку на обличчях дітей, щоб вони на хвилинку забули про свій біль і знали, що це не кінець. Я розповів їм про свого батька: йому, з панкреатичним раком четвертої стадії, лікарі сказали, що залишилися два місяці

«Усе, що я роблю, я роблю заради Ісуса. Якщо ти маєш мету, у тебе будуть невдачі. Але завдяки тому, що в тебе є мета, ти дійдеш до неї через невдачі» – сказав зі сцени Нік Вуйчич.

Життя австралійця Ніка Вуйчича порушує межі можливого: не маючи рук та з однією маленькою ніжкою, він їздить на скейті і катається на дошці для серфінгу, одружився і має двох синів, вільно подорожує світом...

У 10 років особливий австралійський хлопець намагався вчинити самогубство, бо почувався самотнім і не вірив у майбутнє. Нині уже 33-річний чоловік збирає сотисячні стадіони і надихає тих, кому найважче.

Нік Вуйчич пробув у Києві лише день, заїхавши перед виступом на Олімпійському стадіоні до Київського військового шпиталю і дитячої онкологічної лікарні. Але залишив багато думок, які варто переосмислити.

«Багато хто гадає, що мені було легко, бо я народився в Австралії. А я скажу вам, що були часи, коли уряд моєї країни не допомагав інвалідам. Це було лише 24 роки тому.

Мене надихає бачити Україну, де людей із обмеженими можливостями показують на телебаченні. Я хочу надихнути вас як країну і надалі інтегрувати людей з особливими потребами. Прийде день, коли Україна буде стабільною, і буря мине.

Колись я сильно хотів руки і ноги. Чому? Бо коли вони будуть, все буде

нормально, – думав я. Потім зрозумів, що це неправда. Навіть без рук і ніг я можу бути дивом для когось іншого. Є щось більше, ніж руки й ноги. Я шукаю радості та миру, шукаю мети. Руки та ноги не дадуть вам щастя. Треба знати, що важливіше: руки чи серце? Ноги чи душа?

Колись я переконав себе, що надії немає. «Ніку, здавайся. Ти завжди будеш самотнім. Роботи ніколи не буде. Щасливим теж не будеш». Коли мені було 10, я намагався вбити себе.

Уявіть, що було б, якби мені це вдалося. Я б ніколи не зустрів дружину, не побачив своїх синів, не став лектором. І сьогодні розумію: здатися – неправильний вибір, бо не знаєш, що там, за рогом, доки не повернеш. Треба рухатися вперед.

Хорообрість – це не тоді, коли не боїшся. Хорообрість – це робити щось, навіть коли боїшся. Якщо знайшов те, за що можна вмирати, – саме за це треба жити. Інакше для чого живеш: щоб існувати, бути добрим і померти?

Я хочу, щоб українці допомагали українцям. Хочу бачити людей із обмеженими можливостями в університетах. В Україні дуже багато нужденних. Однак я бачу в цьому не проблему, а завдання.

Істина в тому, що твоя цінність не визначається думкою інших людей. Іноді важко сподіватися і любити постійно. І я не прокидаюся щоранку зі стовідсотковим позитивом. У житті

потрібне щось більше, ніж просто позитив – ціль, те, заради чого живемо. І цей зміст нам може відкрити лише Бог.

На випадок дива у мене в шафі лежить пара кросівок (сміється). Я бачив дива – речі, які не пояснює наука. Але Бог може вчинити будь-яке диво, для Нього немає нічого неможливого.

І коли я побачу Бога, то запитав: можна Тебе обійняти? Його я першого обійму руками.

І я сподіваюся, що майбутнє покоління українців буде поколінням чесності і щедрості. Поколінням, яке матиме настрої і вдячність, щоб досягти кращих успіхів.

Але коли успіх прийде, не покидайте країну – залишайтеся тут. І допоможіть іншим українцям знайти свої мрії.

Майте віру і будуйте на тому, що у вас є. Не можна будувати на мріях та бажаннях. Але побачте, що ви маєте, і будьте вдячними Богові за це. Зцілення потрібне не лише для людей із фізичними обмеженнями – зціляти треба інвалідність серця і розуму.

Найшвидший шлях вийти з депресії – нагадати собі, за що можна бути вдячним. Найкращий спосіб – піти й допомогти комусь, хто страждає: нагодуйте голодного, послужіть бідному, змусьте дитину в онкологічній лікарні усміхнутися. І припиніть думати про себе.

Моя ідея така: 400 мільйонів людей у світі сьогодні мають гроші. Чому б їм не скинутися по долару на день, щоб допомогти тим, хто цього потребує. Бідним і нужденним. Та створити компанії, які допомагати-муть інвалідам.

Якщо я намагаюся змінити щось на краще, сподіваюся, ви теж спробуєте змінити щось навколо себе, у своїй сфері впливу. Якщо всі спробують, так і відбудуться зміни.

Майте терпіння, Україна не залишиться там, де є сьогодні. Є майбутнє, і я молюся, щоб воно було яскравим.

Іноді ніхто нікому не довіряє: молодь не довіряє дорослим, дорослі – один одному, але я вірю в наступні покоління, які робитимуть те, що держава не робить, але повинна. Це вимагає часу, бо великі зрушення відбуваються повільно. За 10 років Австралія серйозно змінилася. У

життя. Але вже минуло сім місяців...

І знаєте, хто змінить Україну? Ті, хто зрозуміє: не можна змінити країну, поки не змінить місто. А місто – доки не змінить сім'ю чи школу. І ти можеш змінити на краще свою школу. Найперше подбавши про того, кого там ображають.

Кожного тижня я отримую 100 запрошень. У моїй папці з запрошеннями нині їх 35 тисяч. І я приїхав в Україну. Я вас люблю і хочу у вас вірити, але щось відбудеться, лише коли ви повірите. Хочу, щоб ви мріяли про велике і ніколи не здавалися. Це просто ніч прийшла. Але буде ранок, і сонце знову підніметься».

Марш за життя та сімейні цінності відбувся в Івано-Франківську

Громадська організація «Івано-Франківський християнський рух за життя» за сприяння всіх християнських церков, спільнот та релігійних громад, міської та обласної влади та громадських організацій міста Івано-Франківська 23 березня 2016 року провів Марш за життя і сімейні цінності.

Такі події відбуваються в багатьох країнах світу, об'єднуючи людей, які є прихильниками християнських та сімейних цінностей і хочуть публічно засвідчити свою позицію перед суспільством.

Мати Тереза сказала: «Аборт – це найбільша загроза для миру на землі. Кожне життя – це життя Бога в нас... Якщо ми здатні знищити життя, що дає Бог, якщо мати здатна стати катом для власних дітей, чи існує сенс говорити про інші вбивства і війни у світі?».

За словами заступника керівника ГО «Рух за життя» Мирослава Возняка, марш покликаний привернути увагу українців до проблеми узаконеного дітовбивства та спонукати їх стати на захист життя та проти абортів, адже життя дає Бог. «Як християни і громадяни України ми таким чином хочемо проголосити цінність людського життя від самого зачаття та закликати всіх українців докласти максимум зусиль для захисту життя кожної ненародженої дитини та християнських цінностей сім'ї... Тепер таку статистику не ведуть, проте ще в Радянському Союзі офіційно робили один мільйон 200 тисяч абортів за рік. Не думаю, що сьогодні цифри дуже змінилися. Ми повинні стати на захист життя. Є приклад Польщі, Ірландії, де офіційно заборонені аборти, і країни процвітають...»

Після молитви та благословення священників тисячі містян від малого до великого пройшлися центральними вулицями міста до Вічевого майдану, де акція завершилася виступами священників, активістів та міського голови Івано-Франківська Руслана Марцінка.

Зокрема, старший пресвітер церков християн віри євангельської Івано-Франківщини єпископ Юрій Веремій наголосив, що Україна – християнська держава, тому Божі цінності для громадян України – непорушні. «Бог створив людину як чоловіка та жінку і наказав їм плодитися й розмножуватися, наповнюючи землю. Цей Божий закон ніхто не має права відмінити... Діти – це спадщина Господня, «плід утроби – нагорода», дарунок від Бога. А дарунки Божі – найкращі. І якщо ми хочемо жити в успішній і благословенній державі, мати достаток і мир, треба в молитві звертатися до Святого і Вічного Бога, стараючись берегти вічні Божі цінності і жити за вічними Божими законами».

Міський голова Івано-Франківська Руслан Марцінків наголосив, що рухатися в Європу можна, не відступаючи від традиційних сімейних цінностей. Як приклад наводить сусідню Польщу.

«Наші опоненти дорікають, нібито Європа інша, але я нещодавно був у Польщі. У Польщі, яка є успішною європейською країною, яка зробила величезний прорив, – діє закон про заборону абортів».

Благословення чи прокляття

У Біблії, у Книзі Чисел, описується історія про те, як поганський цар Балак, злякавшись перемог ізраїльського народу і розуміючи, що й йому не уникнути поразки від цього могутнього народу, вирішив підмовити тогочасного пророка, щоб він прокляв цей народ. Тобто прийняв рішення політичного характеру. Валаам спочатку не погоджувався, але потім, будучи зацікавленим подарунками, які принесли Балакові посланці, все-таки, пішов. Господь поставив перешкоду – ангела з витягненим мечем. Той, хто читає Біблію, знає, що Бог, щоб зупинити пророка, вчинив надприродне явище: до Валаама заговорила людським голосом його ослиця.

Валаам, все-таки, прибув до царя Балака і тричі благословив ізраїльський народ. Це викликає обурення Балака, а пророк йому відповідає: «Те слово, що Бог вкладає в уста мої, його тільки я буду промовляти» (Чис. 22:38).

Бог розставляє все на свої місця: нейтралізує злі задуми поганського царя, виправляє непослух пророка й посиляє благословення вибраному ізраїльському народу!

І ось якими словами благословив Валаам ізраїльський народ: «Які, Якове, гарні намети твої, місця перебування твого, Ізраїлю! Вони розтяглися, немов ті долини, немов ті садки понад річкою, вони як дерева алоїні, що Господь насадив, як кедри над водами! Вода потече з його відер, а насіння його над великими водами. Його цар стане вищий за Агага, і царство його піднесеться. Із Єгипту Бог вивів його, Він для нього як міць одноріччя! Поїсть він людей, що ворожі йому, і їхні кості потрощить, а стріли його поламає. Нахилився він, лід, немов лев, і як левиця, хто підійме його? Хто благословляє тебе, той благословенний, а хто проклинає тебе, той проклятий!»

(Чис. 24:5-9). Благословенні слова! І зауважмо, що проголошені вони з любов'ю до народу.

Недавно моя донька вчила напам'ять вірш з «Кобзаря». Нагадаю його вам:

Тече вода з-під явора
Яром на долину.
Пишається над водою
Червона калина.
Пишається калинонька,
Явір молодіє,
А кругом їх верболози
Й лози зеленіють.
Тече вода із-за гаю
Та попід горою.
Хлюпочуться качаточка
Поміж осокою.

А качечка випливає
З качуром за ними,
Ловить ряску, розмовляє
З дітками своїми.
Тече вода край города.
Вода ставом стала.

Прийшло дівча воду брати,
Брало, заспівало.
Вийшли з хати батько й мати
В садок погуляти,
Порадитись, кого б то їм
Своїм зятем звати?

Цей відомий вірш написаний

1860 року в Санкт-Петербурзі, за рік до смерті Кобзаря. Кажуть, перед смертю в людей мистецтва найширше та найповніше розкривається

талант. Читаючи ці рядки, можна погодитися з цією думкою. Чи могла написати ці рядки людина, яка не любила свою землю? Ні, не могла. Ці рядки просякнуті любов'ю до землі, до свого народу...

А якою в ті роки була наша Україна? Тоді, коли був написаний цей вірш, кріпацтво в Російській імперії набуло найбрутальніших форм. Рік у рік зростали виступи селян – селянські виступи на Поділлі під проводом Устима Кармелюка, Київська козаччина та

інші. У 1857–1861 роках в імперії склалася революційна ситуація, що змусило уряд Олександра II вдатися до селянських реформ, які тривали

з 1861 по 1866 рік і які юридично скасували кріпацтво в Російській імперії... Чи простий то був час для нашого народу, чи краще жилося тоді українцям? Не думаю. Проте в цьому вірші Шевченко змальовує спокій та виливає благословення на наш край...

Повернімося до тексту з Біблії, згаданого на початку. Нащо Богові було використовувати непослушного пророка Валаама? Проте Бог таким чином поблагословив Свій народ і нейтралізував прокляття,

яке хотів нав'язати поганський цар...

Яке наше життя? Багато проблем, з якими ми стикаємось щодня: на Сході неспокій, чергові мобілізації, зростає квартирна плата, дороги погані, а ще безробіття... І цей список можна продовжити й продовжити, і все це впливає на людей. Але чи звали ми, українці, благословляти? Благословляти своїх сусідів, знайомих, владу? Ні для кого не секрет, що наші люди звикли нарікати на життя в Україні, на владу. Не подумайте, що я хочу оправдати владу, але пропоную звернутися до Соборного послання апостола Якова, де говориться: «Ним (язиком) ми благословляємо Бога й Отця і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було! Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка? Хіба може, брати мої, фігове дерево родити оливки, або виноград фіги? Солодка вода не тече з солонця» (Як. 3:9-12).

Наші люди звикли виголошувати: «Слава Україні!» і разом з тим проклинати владу чи спосіб життя в Україні – чи то в маршрутці, чи в черзі, чи на ринку. Ви скажете, мовляв, я не проклинаю, я просто відзиваюсь про тих чи інших негативно. У свідомості людей «прокляття» – це вже якась крайня межа, яку вони нібито не переходять. Але увесь негатив, який сиплеться з уст людей щодо інших, і є прокляттям.

Друзі, зрозуміймо, що, проклинаючи когось, ми завдаємо шкоди насамперед собі, адже словесні прокляття – це гріх. Задумаймося над цим і благословляймо один одного, наш народ, нашу владу, нашу землю, адже благословення походить від любові.

Борис ВИШИНСЬКИЙ.

Якось я шукав в Інтернеті презентацію про Великдень. І ось на мій запит «Презентація про Пасху» відкрилась велика кількість матеріалів. Здебільшого це були картинки з кольоровими яйцями і калачами. А де ж Христос? Розп'ятий і воскреслий? При чому тут яйця і калачі?

Це страшно – прожити все життя в темряві. Але ще страшніше – прожити в сліпоті духовній. І в день приходу Господа багато хто, пролітаючи мимо Царства Його в безодню, буде волати, що краще прожити життя сліпим фізично, ніж духовно.

Колись перворідний гріх осліпив серце людини. Але Бог від творення продумав план спасіння – спасіння через віру в Ісуса Христа. Сліпе від народження людство мало можливість прозріти. Та чи всі були готові до цього?

У Євангелії згадується про кілька випадків зцілення сліпих. І всі зцілення відрізняються одне від одного. Ісус не просто помахом руки зцілював усіх, хто був сліпим. У кожному випадку Він діяв по-різному.

Отож ПЕРШИЙ ВИПАДОК: «Коли ж Ісус звідти вертався, йшли за Ним два сліпці, що кричали й казали: «Змилуйсь над нами, Сину Давидів!». І коли Він додому прийшов, приступили до Нього сліпці. А Ісус до них каже: «Чи ж вірите ви, що Я можу вчинити оце?». Говорять до Нього вони: «Так, Господи». Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: «Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!». І очі відкрилися їм. А Ісус наказав їм суворо, говорячи: «Глядіть, – щоб ніхто не довідався про це!». А вони відійшли та й розголосили про Нього по всій тій країні» (Мт. 9:27-31).

Характерно, що ці сліпі вже у вірі йшли за Ісусом. Вони інтуїтивно, вірою відчували, що це Той, Хто може зцілити їх. Зцілен-

ПРОЗРІННЯ

ня цих сліпих дуже символічне. Багато людей сьогодні так само інтуїтивно, вірою тягнуться до Христа, щоб прозріти і побачити нинішнє і прийдешнє. Ці двоє сліпих – це мільйони й мільйони людей. Ще нічого не знаючи про Божий план спасіння, вони серцем тягнуться до Христа. І Господь робить їх зрячими, відкриваючи глибини Свого таїнства. Бо Він «хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:4).

Усі люди народжуються грішниками, усі сліпі від народження! Але одні з покаюнням у вірі ідуть до Ісуса і стають зрячими, а інші залишаються духовно сліпими і в цій сліпоті прямують до пекла. Бо духовна сліпота призводить до загибелі.

«І Він покликав народ і промовив до нього: «Послухайте та зрозумійте! Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить». Тоді учні Його приступили й сказали Йому: «Чи Ти знаєш, що фарисеї, почувши це слово, спокусилися?». А Він відповів і сказав: «Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем. Залишіть ви їх: це сліпі поводиторі для сліпих. А коли сліпий водить сліпого – обоє до ями впадуть» (Мт. 15:10-14).

В іншому місці Ісус так говорить про цих сліпих фарисеїв: «Проводирі ви сліпі, що відціджуєте комара, а верблюда ковтаєте! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди! Фарисею сліпий, – очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назо-

вні! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти» (Мт. 23:24-27).

Як вожді Ізраїлю, так і більшість ізраїльтян за часів Ісуса були духовно сліпими. Тому що в невірстві відкинули Ісуса і не визнали Його своїм Месією.

Про ДРУГИЙ ВИПАДОК зцілення сліпого, який одночасно був ще німим і біснуватим, читаємо також в Євангелії від Матвія: «Тоді привели до Нього німого сліпця, що був біснуватий, – і Він уздоровив його, так що німий став говорити та бачити. І дивувались усі люди й казали: «Чи ж не Син це Давидів?». Фарисеї ж, почувши, сказали: «Він демонів не виганяє інакше, тільки як Вельзевул, князем демонів» (Мт. 12:22-24).

Оскільки тут сказано: «і Він уздоровив його», то ми повинні зрозуміти, що Ісус зцілює його одночасно і від одержимості, тобто вигнав із нього демонів.

ТРЕТІЙ ВИПАДОК ще раз підкреслює спасіння за благодаттю: «Як вони ж з Єрихону виходили, за Ним ішов натовп великий. І ось двоє сліпих, що сиділи при дорозі, почувши, що переходить Ісус, стали кричати, благаючи: «Змилуйсь над нами, Господи, Сину Давидів!». Народ же сварився на них, щоб мовчали, вони ж іще більше кричали, благаючи: «Змилуйсь над нами Господи, Сину Давидів!». Ісус же спинився, покликав їх та й сказав: «Що хочете, щоб Я вам зробив?». Вони Йому кажуть: «Господи, нехай нам розкриються очі!». І змилосердився Ісус, доторкнувся до їхніх очей – і зараз прозріли

їм очі, і вони подалися за Ним» (Мт. 20:29-34).

Ісус не запитує їх, вірять вони чи ні. Він просто запитав, чого вони чекають від Нього.

Писання говорить: «Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть...» (Ів. 6:37). Як багато сьогодні людей прагнуть пізнання істини, але цілий ряд обставин стримує їх від навернення до Христа. Наприклад, родичі, друзі, знайомі. І в цьому випадку ми бачимо, що народ змушував сліпих мовчати. Але ті не слухалися натовпу і йшли до Христа.

ЧЕТВЕРТИЙ ВИПАДОК докорінно відрізняється від всіх інших випадків зцілення сліпих: «І приходять вони в Віфсаїду. І приводять до Нього сліпого, і благають Його, щоб доторкнувся до нього. І взяв Він сліпого за руку та й вивів його за село. І, послинивши очі йому, поклав руки на нього, питався його, чи що бачить. І, зиркнувши, сказав той: «Я бачу людей, які ходять, немов би дерева»... Потім знову Він поклав Свої руки на очі йому – і прозрів той, і одужав, і виразно став бачити все! І послав Він додому його й наказав: «До села й не заходь і нікому в селі не розповідай!» (Мр. 8:22-26).

Тут цікаві два моменти. Перший – те, що сліпий прийшов не сам. І другий – зцілення відбулося не одразу. Багато людей приходять до Христа не самі, їх приводять інші, які швидше пізнали правду. І прозріння стається не відразу, а в результаті тривалих розмов, вивчення Біблії, життєвого досвіду...

П'ЯТИЙ ВИПАДОК: «І приходять вони в Єрихон. А коли з Єрихону виходив Він разом зі Своїми учнями й безліччю люду, сидів і просив при дорозі сліпий Вартимей, син Тимеїв. І прочувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: «Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною!». І сварились на нього

багато хто, щоб мовчав, а він іще більше кричав: «Сину Давидів, змилуйся надо мною!». І спинився Ісус та й сказав: «Покличте його!». І кличуть сліпого та й кажуть йому: «Будь бадьорий, устань – Він кличе тебе». А той скинув плаща свого і скочив із місця, і прибіг до Ісуса. А Ісус відповів і сказав йому: «Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі?». Сліпий же Йому відказав: «Учителю, нехай я прозрію!». Ісус же до нього промовив: «Іди – твоя віра спасла тебе!». І той зараз прозрів і пішов за Ісусом дорогою» (Мр. 10:46-52).

Вартимей прагнув зустрічі з Христом, але до цього моменту в нього не було можливості наблизитися до Нього. Він дуже хотів бути з Христом, але боявся. Боявся, що Ісус не прийме його, що люди будуть протиставитися цьому, боявся, що життя з Христом буде йому не під силу.

Різні життєві обставини часом перешкоджають нам звернутися до Христа. Це рідні чи сім'я, робота чи суспільство. Цей чоловік скинув з себе верхню одягу – він все відкинув. «Будь бадьорий, устань – Він кличе тебе». Сьогодні цей заклик ще звучить для багатьох.

Під час в'їзду Ісуса в Єрусалим натовп радів. Але це був сліпий натовп. Ісус знав про це, тому з Його очей текли сльози. Через кілька днів ці сліпці несамовито кричали: «Розпіни Його...» Сліпий народ не прагнув прозріння. Багато, дуже багато людей сьогодні ходять у темряві духовної сліпоті. Деякі прозріли частково, як той сліпий, зцілений Христом у два етапи.

Господь незабаром повернеться за Своїм народом. Чи ви до цього готові? «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перешкоди, щоб збагатитися, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастью на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об. 3:18).

С. К.

Олег Турпак.
Доктор богослов'я.

Моральні наслідки воскресіння

Ми знаємо, що Христос воскрес. Але людина з вулиці або просто хтось із допитливим розумом скаже: «Воскрес, ну, і що з цього?». Дійсно, а що? Що міняється після воскресіння Ісуса Христа? Ми говоримо, що це історичний факт. Ну, і знову ж таки, що з того? Павло говорить в Першому посланні до коринтян, що якби Христос не воскрес, то марна була б віра наша. А якщо Він воскрес, то виходить, що віра наша не даремна. А якщо вона не даремна, то що вона дає? Які реальні зміни відбулися з воскресінням Ісуса Христа? Що змінило Його життя? Які плоди воскресіння ми бачимо сьогодні?

гадує, що я можу жити так, як Він сказав, і при цьому постійно відчувати Його підтримку. І вранці, коли я прокидаюся і коли йду на роботу, і весь день на роботі, і коли втомлений приходжу додому. Для мене важливо, що Він воскрес, тому що я бачу: Він зміг перемогти смерть і встати, щоб жити знову. Це значить, що з Його допомогою я можу жити і намагатися робити те, що Він сказав у Євангелії, і я можу знати, що Йому подобається те, що я роблю.

Християнське життя водночас легке і дуже складне. З дитинства я чув проповіді про дві крайності: про життя християнина як переможене життя, де християнин хлюстає диявола батогом по спині так, що той утікає від нього; і про християнське життя як несення хреста, що давить своєю непосильною вагою. Для мене ж життя християнина – і те й інше.

Я дивлюся на Ісуса і на Його життя. Були часи, коли Він так утомлювався, що не хотів нікого бачити і йшов на гору, щоб спілкуватися зі Своїм Отцем. Були й часи триумфу, коли Він ставив фарисеїв і книжників на місце завдяки дотепним і мудрим відповідям.

Відверто кажучи, життя – це складна подорож по пустелі з оазами, де іноді я падаю й знемагаю, задаю багато питань, а потім раптом знаходжу на них відповіді там, де не чекав, п'ю воду з джерела і йду далі. Іноді життя легке, як перо, що летить в повітрі, а іноді важке, як камінь, який доводиться котити вгору.

І це факт, який не потребує багато доказів. Ісус, відповідаючи на чисте підступне питання, сказав йому про любов до ближнього, про другу заповідь, що є одним із двох стовпів, на яких тримається християнська віра (Мт. 22:35-40). Легко ставитися до ближнього добре, коли він ставить до нас добре. Це легка сторона християнства. А от важка: нелегко любити, коли нас не люблять або коли люди, з якими ми спілкуємося, – люди негідні й непорядні. Нелегко любити, коли ми думаємо, що ми – порядні, а вони – негідники, і коли вони думають, що ми – негідники, а вони – порядні люди.

Мене воскресіння Христа вчить прощенню. Це одна з найважливіших моральних величин, до якої веде воскресіння Христа. Я бачу зі сторінок Євангелія, що Він прощає гріхи інших, особисті образи, неповагу

з боку фарисеїв, які хотіли загнати Його в кут, прощає навіть там, на хресті, коли солдати грали в кості на Його одяг. Він вчить мене прощати щодня, тому що Він ожив і прощає щодня мільйони гріхів і злочинів. Якщо Він любить ближнього Свого, нашого брата, то за Його прикладом можемо чинити й ми.

Відомий християнський класик Клайв Льюїс у книзі «Просто християнство» пише, що прощення – це прекрасна річ доти, поки цей вибір: простити чи не простити доводиться робити не нам. А як би ми поставилися до своїх мучителів, якби опинилися на місці сотень євреїв, знищених в концентраційних таборах? Відповідь проста, якщо подивитися в Євангеліє: «Прости нам борги наші, як і ми прощаємо боржникам нашим» (Мт. 6:12). У Писанні ясно, чорним по білому написано: як прощаємо ми, так простяться і нам наші гріхи.

Коли люди міркують над питанням прощення, то найчастіше починають із питання: чи може Бог прощати і чи повинні люди прощати вбивць, які загубили мільйони життів у Другій світовій війні, в Афганістані або в Іраку? Помилка полягає в тому, що ми починаємо з речей, віддалених від нас і розумом незбагнених, замість того, щоб почати із простих речей, таких, як прощення людини, яка нагубила нам учора через якусь дурницю, або того, хто незаслужено осміяв нас і поставив у незручну ситуацію.

Коли я думаю про прощення за великі злочини чи за маленькі образи, я розумію, що мені важко зробити й те й інше. Злочини великі за масштабом важко простити, тому що вони великі. А маленькі образи важко простити, тому що вони стосуються нас особисто.

У такі моменти, напевно, потрібно зрозуміти, що значить любити ближнього, як самого себе. Яким чином ми любимо самих себе? Іноді ми ставимося до себе добре і вважаємо, що ми – пристойні люди, а іноді робимо такі справи, через які совість не дає нам спокою. Однак ми не перестаємо піклуватися про себе, гріємося й харчуємося, купуємо гарний одяг, незважаючи на те, що ми не завжди собі подобаємося. Напевно, у такі моменти фундаментальна свідомість любові до себе допомагає нам вважати, що ми – гарні люди. Ми вважаємо себе гарними саме тому, що любимо себе, а не навпаки. Любити інших, як

самих себе, можна навіть коли люди грубіяни й непорядні, якщо не думати про них як про таких.

Льюїс наводить дуже гарний принцип, який може нам допомогти: «Зненавидь зло, а не того, хто його робить», тобто «ненавидь гріх, а не грішника». Але як можна ненавидіти зло, а не того, хто це зло робить? І знову друга заповідь нагадує нам про себе. Ми повинні ставитися до інших так само, як ставимося до себе. Ми часто робимо недобрі вчинки й говоримо непотрібні слова. Потім десь глибоко в нашій свідомості ми розуміємо, що не мали слухності, однак, хоча ми й зробили зло, глибоко всередині ми любимо себе.

Таким чином, ми ненавидимо зло, але любимо того, хто це зло зробив, тобто самих себе. Християнство не жадає від нас, щоб ми любили зло. Ні, навпаки, ми повинні ненавидіти його й відвертатися від нього, коли тільки можна. Однак замість того, щоб ненавидіти людей, нам краще шкодувати про їхні вчинки і сподіватися, що вони зможуть виправитися.

Коли я читав книгу «Просто християнство», то задавав собі питання: чому я повинен любити ближнього, як самого себе, замість того, щоб дати волю гніву й ненависті? Адже це так природно, навіть учитися цьому не потрібно. А прощення – це не те, з чим ми народжуємося. Це те, чому потрібно вчити навіть маленьких дітей. І я дійшов до висновку, що коли постійно сприймати людину крізь призму чорного кольору, то коли зустрінуся з нею знову, я буду бачити на ній цю чорну пляму зла, замість того, щоб дивитися на неї як на чисту й порядну людину й бачити можливість провітління. Ми віримо, що можемо стати кращими, так само треба дивитися на інших людей.

Таке ставлення рятує нас від взяття помсти. Помста й бажання взяти реванш – це природні почуття. Пам'ятаю одну поїздку, у якій був зі своїми однокурсниками кілька років тому. Ми стояли в колі і кидали м'яч один одному. Той, хто впускав м'яч, присідав у центрі кола. Щоб вийти з кола, потрібно було, щоб хтось кинув м'яч прямо в нього. Іноді м'ячем били в спину або голову, і тоді доводилося несолодко. Через якусь годину я став зауважувати, що хлопці сильніше били в тих, хто сильно бив у них.

Гра – це, звичайно, дрібниця. Однак вона проектується на більш серйозну гру під назвою «життя». Ми все ще не хочемо змивати чорну фарбу з людей, які нас скривдили, і вважаємо їх ворогами. Вони занесені в чорний список, і ми принагідно вистрілюємо в них тією ж кулею, якою вони стріляли в нас.

У результаті вражені і ми, і вони. І це не прощення. Згадаймо про Ісуса. Біля вогнища Петро тричі зрікся Христа, сказавши, що Ісуса знати не

знав. Коли Христос воскрес, здавалося, настав час ударити Петра тим же «м'ячем». Але Ісус цього не робить. Він діє за принципом, про який раніше Сам навчав. Він дивиться на Петра як на людину, здатну змінюватися, і саме це ставлення спонукує апостола стрімголов бігти до порожньої могили, а потім на питання: «Чи ти любиш Мене?» відповідати: «Ти знаєш, Господи, що я люблю Тебе» (Ів. 21:16).

Прощення – це здатність любити людей, в яких немає нічого, гідного нашої любові. Це здатність прощати зраду й образливі слова, відкинення й гордовитість, підлість, ворожнечу, небезсторонність, неправду, неповагу тощо. Це здатність прощати щодня «до семидесяти разів по сім» (Мт. 18: 21-22), як Ісус сказав Петру.

Бог любить нас, хоча в нас немає нічого, гідного любові. Він щодня дарує нам потенційну можливість до зміни. Він бачить нас не в чорному кольорі, а в червоному, через кров Сина Свого Ісуса Христа, хоча в нас немає нічого, за що б Йому було варто піти за нас на смерть.

Заклик другої заповіді, що пролунала з вуст Ісуса, звернений до нас. Нам вирішувати – простити тій злій і негідній людині, а чи дозволити собі кровні образи на десятки років. Простити нелегко, але можливо, так само, як можливим було воскресіння Ісуса, справа зовсім не дрібязкова. Смерть і воскресіння, образа й прощення переплітаються між собою в Ісусі Христі.

Воскресіння Христа робить моральний поворот у житті людей і дає їм здатність воскрешати людей, яких вони у своїй душі давно поховали, очищати тих, хто вважався запламованим протягом багатьох років. Воскресіння Христа дозволяє, забуваючи про образу, воскресати до прощення, відкидати важкий камінь образ і підводитися до нового життя, до примирення й дружби.

Краще бачити гарне в людях і не пам'ятати про погане. Кожен новий день – це нові можливості, нові зустрічі і творення нових відносин.

Лев Толстой, розвиваючи цю думку, пише на початку свого роману «Воскресіння»: «Веселі були й рослини, і птахи, і комахи, і діти. Але люди, великі, дорослі люди, не переставали обманювати й мучити себе й один одного. Люди вважали, що священне й важливе – не цей весняний ранок, не ця краса світу Божого, дана для блага всіх істот, краса, що спонукує до миру, злагоди й любові, а те, що вони самі видумали, щоб панувати один над одним».

Допоможи, Господи, кожному з нас приймати правильні рішення, коли ми стоїмо перед вибором – простити або не простити. Щоб ми любили людей так, як Бог любить нас. Так, як любимо самих себе.

«Пасха – це перемога життя над смертю»

Прем'єр-міністр Англії Девід Кемерон записав відео, в якому вітає своїх співгромадян зі святом Пасхи, наголошуючи, що Британія – християнська країна і завжди була християнською.

«Пасха – це час, коли святкується остаточна перемога життя над смертю у воскресінні Ісуса. І для всіх нас це час подумати, яку роль відіграє християнство в нашому особистому житті».

У рамках двохвилинного ролика Девід Кемерон говорить і про роль церкви: «Церква – це не просто чудові старі споруди. Це жива, активна сила, здатна звершувати великі діла. Коли люди залишаються бездомними, церква приходить з гарячою їжею і пропонує притулок. Коли люди опиняються в боргах, коли вони страждають і сумують, церква завжди поруч. Я знаю це з власного досвіду і переконаний, що в найважчий час церква може стати втіхою», – говорить Кемерон.

316NEWS.

Вихід з Єгипту – переломна, знакова подія. Після неї Господь завжди говорив: «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю». І всім все було ясно. Такого Бога ні з якими божками не сплутаєш.

Та все ж навіть після десяти кар і Десяти заповідей євреї нарікали на Господа, звинувачуючи Його в нестачі деяких продуктів харчування і води.

Нам таке ремствування може видатися дивним. Ми готові осудити їх і сказати: «Дякую, Боже, що я не такий». Але хто з вас, дорогі читачі, переживав сильну спрагу хоча б день? Доведено, що людина в спекотній пустинній місцевості, повертаючись до води, може випити від одного до двох літрів за раз. Вода в пустині – питання життя і смерті.

Але справжня проблема була, звичайно, не в їжі і не в питті. Питання полягало в стосунках з Богом. Чи будуть ізраїльтяни ремствувати і звинувачувати Бога? А чи по-синівськи попросить: «Дай, будь ласка». Вибір залежав від того, що саме

Велика помилка

вони винесли з Єгипту у своїх серцях.

Після 40 років дороги Господь підсумував мандрівку і пояснив мету: «І будеш пам'ятати всю тудорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні» (5 М. 8:2). То чому ж при всій опіці Божій єврейський народ почав на Нього нарікати?

Кажуть, легше вивести євреїв з рабства, ніж рабство – з євреїв. Першопричиною того, що їх тягнуло назад у рабство фараона, був якраз стан їхніх сердець. Вийшовши на Пасху з Єгипту, вони 40 років носили у своєму серці найголовнішу помилку: «Бог вивів нас, щоб нам було добре». І як тільки Господь почав випробовувати народ в пустині, вони вирішили: «Якщо нам погано, отже, Бог зробив неправильно, вивівши нас з Єгипту. Треба повернутися».

Однак Бог вивів їх з Єгипту для зовсім

інших цілей: щоб вони служили Йому (2 М. 3:12); щоб пізнали Господа і, увійшовши в обіцяну землю, були добрим свідченням про Нього для всього світу (2 М. 19:5-6).

Сьогодні багато євреїв, як і раніше, ремствують на Бога. Не євреї, фактично, роблять те саме.

Помилка тут та сама. Ми думаємо, що Бог через жертву Месії позбавив нас від гріха для того, щоб нам було добре. Якщо ж нам погано, то можна подумувати і про поступове повернення у світ гріха.

Бог справді вдень і вночі турбується, щоб нам було добре (1 Петр. 5:7). Але на хресті Він спас нас і вивів з-під влади сатани не заради нашого комфорту, а для того, щоб ми служили Йому і були добрим свідченням про Нього для всього нашого оточення.

Ведучи нас духовною пустелею цього життя, Він знову хоче «упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні». А що ми несемо нині у своєму серці? І куди ми це несемо?

Михайло ВАЙШЕНГОЛЬЦ.

Ігнорувати чи виконувати?

Євангеліє настільки революційне за своєю суттю, що воно перевертає всі наші звичні уявлення. Це й зрозуміло, адже Божі дороги — не наші дороги.

Однак надто часто ми повністю ігноруємо той чи інший вірш, якщо його застосування вимагає від нас чогось аж надто нестандартного.

Багато християн перебігають очима найважчі заповіді Христа, щоб якомога скоріше звернутися до приємніших для себе віршів, які зрозумілі і які легко можна застосувати. І таким чином не тільки обкрадають Євангеліє, а й позбавляють себе радості довіряти Богові по-справжньому.

Ось п'ять пунктів, які багато християн так часто ігнорують.

Не противтесь злumu

«А я вам кажу не противтесь злumu. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою — підстав йому й другу. А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою — віддай і плаща йому. А хто силує тебе буде відбуту по дорожжю на милу одну — іди з ним навіть дві. Хто просить у тебе — то дай, а хто хоче позичити в тебе — не відвертайся від нього» (Мт. 5:39-42).

Нагірна проповідь Ісуса — одне з найрадикальніших Його вчень. У цьому уривку Христос перевертає наше мислення з ніг на голову і просить учнів по-новому поглядати на їх «ворогів». Усі ми чули заклик підставити другу щоку, але не всі розуміємо, що мова йде не тільки про прощення в

серці — мова про зовнішній прояв благодаті й співчуття, а не захисну реакцію як удар у відповідь.

Ісус закликає докорінно переглянути наші погляди про справедливість. Зрозуміло, потрібно допомагати бідним і обурюватися, якщо їх пригноблюють, але Ісус просить не займати оборонну позицію, якщо справа стосується особисто нас.

Страждання не повинні бути несподіванкою для християн

«Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і достатчі ні в чому не мали... Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будучи випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Як. 1:2-4, 12).

Із 12 перших учнів Христа десять були мучениками за віру. Ще один був ув'язнений, а один вчинив самогубство. Усі вони жили у край ворожий для християн час, але майже всі виявилися готовими до тимчасових страждань заради вічної слави.

У західній євангельській культурі ми міцно тримаємося за думку, що християни не тільки заслуговують на спокійне життя, повне всіх благ, а й мають право обурюватися, якщо суспільство не поділяє наші цінності.

Однак Яків говорить про зовсім інший підхід до життя, де нема місця Євангелію благополуччя і

банальному «спаси себе сам». Він попереджує послідовників Христа, що їхня віра пройде через випробування — тому що тільки так вона стане сильнішою.

Нам варто очікувати страждань не тому, що Бог злий, а тому, що Він хоче, щоб ми надіялися на Його силу, а не на свою.

Якщо ми прагнемо земного щастя ціною вічних нагород, то ми все переплутали. У культурі комфорту і достатку Послання Якова легко пропустити повз вуха, прирівнявши сильну віру до земного успіху.

Ненавість — це те саме, що вбивство

«Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб. А ви знаєте, що жоден душоуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Ів. 3:15).

Новий Заповіт постійно закликає нас не лише до зовнішнього дотримання правил, а й до внутрішнього контролю за своїми думками і почуттями. У наведеному тексті ненавість названа вбивством. Бо ненавість — це не просто бажання комусь зла, це відсутність любові.

Ми знаємо, що перейшли із смерті в життя, тому що любимо братів; хто брата не любить, той перебуває в смерті.

Напевне, небагато християн скажуть вам, що вони «ненавидять» когось, але, якщо бути до кінця відвертими, наші дії часом свідчать саме про таке ставлення.

Коли ми говоримо про когось погано — про друга, про відому

людину, про лідера, треба серйозно задуматися про свої мотиви. Для Бога важливіше те, що відбувається в глибині людського серця.

Не піддавайтесь страху

«Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7).

Страх — одна з найсильніших емоцій. Вона дозволяє уникати небезпечних ситуацій. Але пам'ятаючи, що «хто душу свою зберігає, той погубить її», ми погодимося з тим, що почуття самозбереження — не завжди правильний вибір.

Коли Ісус Навин вів свій народ в обітовану землю, Бог сказав йому: «Будь сильний та відважний... Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити». В Євангелію сказано: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:6-7).

Виходить, страх — це питання довіри. Якщо ми віримо, що Він саме Такий, як про Себе говорить, то нам нічого боятися. Наш страх показує, наскільки ми довіряємо Йому і наскільки віримо в Його обітницю.

Ось чому сказано: «Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:18).

Не надійтеся на земні багатства

«Ісус же сказав Своїм учням: По правді кажу вам, що багатому трудно увійти в Царство Небесне. І ще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в

Боже Царство увійти!» (Мт. 19:23-24).

У 19-му розділі Євангелія від Матвія читаємо, як багатий юнак, що був глибоко зацікавлений духовними питаннями, запитав в Ісуса: «Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?».

Він розповідає Ісусу про всі свої добрі діла і навіть про те, як він навчився любити ближнього як самого себе, а потім запитує: «Чого ще бракує мені?».

Ісус відповів: «Коли хочеш бути досконалим — піди, продай добра свої та й убогим роздай — і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди за Мною». Коли засмучений юнак іде геть, Ісус наводить приклад верблюда, котрому треба протиснутися через голчине вушко, показуючи цим, наскільки важко багатому увійти в Царство Небесне.

Ісус розумів, що йти за Ним — це означало посвятити всього себе і все, що в нас є, але для багатьох людей фінансова стабільність і комфорт посідають в серці більше місця, ніж що-небудь інше. Тому Ісус і говорив Своїм учням: «Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше!».

Цей вірш не просто осуджує жадібність. Це люстрація того, наскільки сильно Бог прагне, щоб ми довіряли Йому повністю; щоб не турбувалися, щоб пам'ятали про скарби в місці, «куди не закрадається злодій, і міль де не точить».

Коли ми витрачаємо час на страхи і хвилювання з приводу своїх банківських рахунків і фінансової стабільності, ми ігноруємо заповідь: «Через це кажу вам: Не журіться про життя — що ви будете їсти, і ні про тіло — у що ви одягнетесь. Бо більше від їжі життя, а тіло від одягу» (Лк. 12:22-23).

Джессі КЕРРІ.

Свідки кулею вилітали з моєї квартири

Не так давно хтось постукав у двері моєї квартири. Відчинивши їх, я побачив двох усміхнених жінок, які тримали в руках розмальовані буклети. «Ми хочемо поговорити з вами про Бога», — почали вони. «А я віруючий», — відповів я. Але мою відповідь вони пропустили мимо вух і попросилися зайти в дім.

Те, що ви ходите і розповідаєте людям про Бога, — це чудово. Я, наприклад, знаю в цьому під'їзді кілька сімей, до яких рекомендую вам зайти: роботи там непочатий край». Знову проігнорували мої слова, вони сказали: «Поміркуємо над деякими місцями з Писання».

Я згадався, у чому справа і запитав їх прямо: «Ви часом не свідки Єгови?» — «Ну так, і тому ми хочемо розповісти вам про Бога». — «Почекайте, я ж щойно вам сказав, що вже вірю в Бога. Ви що, хочете мені про іншого бога розповісти? Ви не християни?». — «О ні! Ми — християни», — роздратовано відповіли вони. «Тоді, якщо ви християни, то Хто для вас Ісус Христос?» — запитав я. Трохи збентежившись, одна з жінок відповіла: «Син Божий».

Я про цей трюк вже чув раніше, тому запитав: «Син Божий, рівний Богові Єгови, чи син Божий — як я і ви?». — «Ну, розумієш, з цього приводу є таке місце в Біблії, яке ми хотіли би тобі показати...»

І тут я згадав, що десь читав про те, що серед «свідків», які ходять по двох по домах, завжди буде один досвідчений, а один — новачок. Переконувати досвідчених — марна справа, а «новонавернених» — можна спробувати. Вирахувати новеньку було неважко — вона раз по раз нервово зиркала то на «товаришку», то на мене. Тому в наступні кілька хвилин я всю свою енергію сконцентрував на тому, щоб донести до неї істину і посіяти в її серце сумнів у неправдивому вченні.

Побачивши це, досвідчена відразу сказала, що їм вже потрібно йти, бо вони поспішають на якийсь там захід... Тоді я запропонував помолитися за них, однак старша схопила за руку молодшу, і вони кулею вилетіли з моєї квартири.

Думаю, практично кожен з нас стикався з на-полегливими представниками цієї релігії. Багато хто вважає, що «свідки Єгови» — це християнська секта, але це не так. «Свідки» нічого спільного з християнством не мають. Ними керує організація, що називається «Вартова башта», штаб-квартира якої розташована в Брукліні, штат Нью-Йорк. Я не хочу вдаватися в деталі і наводити всі їх помилки та історію виникнення, але подам лише кілька

основних відмінностей «свідків» від традиційного християнства.

Насамперед, вони заперечують Триєдиність Бога, божественність Ісуса, Особу Святого Духа, воскресіння Ісуса в тілі, спасіння за благодаттю і, звичайно, існування пекла.

Для того, щоб довести свою теорію, вони не тільки не соромляться перекручувати вірші з Біблії, вириваючи їх з контексту, а й створили свій «новий переклад» Біблії, в якому всі вірші підігнали під себе.

Коли недосвідчений християнин розмовляє зі «свідками», то спочатку навіть важко визначити відмінність, і можна дійсно подумати, що це християнська деномінація з незначними розбіжностями. Але в цьому і вся заковика. У Біблії написано, що сатана набуває вигляду ангела світла, тому він завжди обман маскує під істину. Будь-яка ересь, що появлялася в християнстві, завжди мстила 95 відсотків правди і лише п'ять відсотків — брехні.

У вашому будинку були коли-небудь миші і щурі? Тоді ви знаєте, що аби отруїти гризунів, потрібно взяти добру їжу і заховати в неї маленький кусочок отрути, саму отруту ніякий паразит їсти не захоче.

Я помітив, що всі псевдохристиянські культи мають дві спільні риси. Перша: у них завжди звеличений засновник, автор багатьох праць, які за «авторитетом» можна порівняти з Біблією. У «свідків» це Чарльз Рассел, у мормонів — Джозеф Сміт.

Друга риса — у них завжди применшений Спаситель Ісус Христос, Котрий ледь-ледь не дотягає до рівня Бога...

Зовсім не хочу налаштувати когось проти «свідків» чи зробити їх ворогами. Вони — звичайні люди, які потрапили на вудочку брехні, і так само, як і всі невірні, потребують Спасителя, божественності Котрого вони так вперто заперечують. Тому моліться за них і сійте правду, особливо новачкам.

Від редакції: у минулому номері газети (№ 3 (206) за 2016 р.) через наш недогляд допущена помилка. Подаючи передрук статті Романа Зайонца «Свідки Єгови: сім найбільших обманів», варто було зазначити, що, попри згадану в статті позицію автора щодо вживання в їжу крові тварин, християни мають керуватися приписами апостольського собору в Єрусалимі, де, зокрема, зазначено: «Бо зволосилось Духу Святому та нам тягар вже ніякого не накладати на вас, окрім цього необхідного: стримуватися від ідолських жертв та крові і задушенини та від блуду» (Дії 15:28).

Іншими словами, вживати кров тварин в їжу Святе Письмо не дозволяє. Просимо пробачення в читачів за свій недогляд.

Р. С.

Спасіння - в Ісусі

У сучасному суспільстві пошановуються і активно пропагуються так звані загальнолюдські духовно-моральні норми поведінки. Через різноманітні засоби масової інформації нас намагаються переконати, що порядність, чесність, скромність, доброта та інші риси спроможні створити на землі суцільну гармонію, якщо вони будуть притаманні більшості.

Як і все, що від диявола, ця теза легко сприймається. Такі бажані й любі людські властивості пропонують рай на землі, та, на превеликий жаль, без Бога, тому й облудні. Про духовність і моральність говорять і буддизм, юдаїзм, індуїзм, мусульманство, і навіть атеїзм.

Та яким мірилом їх визначати і рівняти з приходом Божого Сина у світ? Хіба може бути рай без Бога-Творця? Ні! Тому нема смислу дотримуватись примарного еталону, хоч при цьому й жити у статках, комфорті, здоров'ї, без найменших клопотів та переживань, але після смерті безповоротно й навічно зникнути.

Єлише один критерій істинної духовності і моральності — євангельське трактування. Воно полягає в нашій причетності до Святого Божого Духа через покаяння і передбачає не тільки ревне виконання Божих заповідей, але й поборення всіх пристрастей та пороків. Тому маємо з-поміж усіх цінностей вибирати Божі, небесні, бо вони, на відміну від короткочасних земних, неминущі, вічні. Лише християнське вчення наполегливо закликає перемагати (і навчає, як це робити) всі прояви гордині, заздрості, черевоугодництва, блуду (навіть в помислах), образ, гнів, злості, осуду, підступу, марнославства, славолюбства, захлапності, лицемірства, улесливості, двоєдушності, лукавства і всякого обману. А натомість бути слугою для всіх, мати мир, смирення, покору і навіть любов до ворогів.

«Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне», — такими словами почав Свою спасенну місію на землі Ісус Христос. Цей заклик Господа і сьогодні для кожного залишається доленосним. Він дарує надію на вічність з Богом. Щоб стати на дорогу покаяння, потрібно глибоко переосмислити свій гріховний стан та прийняти рішення не чинити лиха. Про нього свідкує наша совість, стержень людського духа або духовна сутність, закладена в людині від початку Всевишнім.

Варто зауважити, що з вчинками простіше: покаявся, висповідався і намагаєшся такого більше не робити. Перемогти ж пристрасті людині значно складніше: оволодівши нами, вони стають другою природою. Учителі духовного життя авва Доротей стверджує: всі наші кризи — якраз від ненаситних пожадань, що

роблять нас своїми рабами. Серед великої їх кількості він виділяє три: ласолубство, славолюбство і грошолубство. (Кожна людина має бодай одну із названих вад).

Саме ці ненажерливі акули спокус формують характер. Адже вони спричиняють інші вад. Наприклад, від грошолубства походить жадібність та захлапність, останні ж відкидають всяку мудрість чи поміркованість. Людина, що прагне слави, буде уражена гординею, честолюбством та заздрістю. Усі ці пристрасті жахливі та згубні. Бо «ніщо нечисте не ввійде в Царство Небесне» (Об'явлення 21:27). Тому іншого шляху, ніж відновлення серця, тобто переродження в нову людину, не існує.

Знаємо, що всяке зло, а з ним і смерть увійшли у світ через гріхопадіння наших прародичів. Спасіння можливе лише через покаяння. Це єдиний шлях. Пройти його — означає вже на землі увійти до Небесного Царства й обітвованого раю. Для цього потрібно визнати Христа Господом свого життя, очистити своє серце від гріховного бруду і таким чином стати вмістилищем та носієм цього Царства, а воно — «мир, праведність і радість у Дусі Святому». Оселившись у нашому серці, Спаситель світу Своім невгасимим вогнем любові спалюватиме усяке зло і гріх, що зазіхають на наші душі. Тож нехай щиросердне каяття допоможе нам увійти в це спасенне полум'я, щоб вийти з нього чистими і святими та успадкувати вічність.

Михайло МЕЛЬНИК.
Протоієрей.

с. Старі Кривотули,
Івано-Франківська обл.

Християнка зупинила молитву імама в лютеранському храмі

Майже 500 років тому Мартін Лютер заявив: «На цім стою і не можу інакше». Така позиція викликала Реформацію і духовне перетворення Німеччини, а потім і багатьох інших країн. Сьогодні християнство здає позиції в Європі, а іслам натомість набирає силу. І, на жаль, не так багато людей відверто протистоять чужим духовним змінам своїх націй.

Умісті Шпаєри в Меморіальній церкві Реформації, побудованій на честь Мартіна Лютера, відбувся концерт, який був задуманий як міжконфесійний, щоб примирити християнство та іслам. Після християнських псаломспівів до вітваря запросили мусульманського імама, щоб звершити спільну молитву, але його заклик зупинила якась жінка на балконі. Вона голо-сно заявила, що Ісус — Господь Німеччини і що вона розбиває це прокляття. Ролик, який показує це, швидко поширився в Інтернеті.

Гайді Мунд — так звати ту сміливу німкеню — розповіла, що коли почувла про таку акцію в історичній церкві, то почала молитися. «Я запитала в Бога, чи варто їхати мені в те місто (тому що добиратися до

нього потрібно півтори години), а чи нехай їдуть інші. Напевне в мені говорила звичайна людська лінь».

І все ж, узявши з собою німецький прапор з написом «Ісус Христос — Господь», Гайді поїхала на концерт, все ще не знаючи, що вона буде там робити. Коли зазвучав мусульманський заклик до молитви, за словами Гайді, в її душі почало щось підійматися.

«Я назвала би це «святим гнівом». Піднявши прапор, я почала проголошувати: «Тільки Ісус Христос — Господь над Німеччиною. Я розбиваю це прокляття. На цім стою і не можу інакше. Спасіть Церкву Мартіна Лютера».

Слова «Аллах акбар» для тих, хто їх проголошує, означають, що лише Аллах є Господом, а я розбила це

прокляття над цією церквою і над усією моєю країною», — пояснює Гайді Мунд.

Після цього її вигнали з церкви. «Вони повинні були вигнати імама, а вигнали мене, хоч я вірю в Ісуса Христа, а імам служить іншому богові», — бідкається християнка.

«Думаю, багато з нас знають, що «Аллах акбар» мусульмани говорять, коли вбивають людей. Я вважаю, що це ідолопоклонство і вони приносять криваві жертви своєму богові. Коли мусульмани кричить «Аллах акбар» у церкві, вона перестає бути церквою, а перетворюється на мечеть», — говорить Гайді Мунд. І вона все ще вірить, що Бог звершить духовне пробудження в її багатій, але духовно мертвій країні.

Головні державні чиновники відстоюють інтереси гомосексуалістів?

Чиновники України про-сувають надання додаткових привілеїв для геїв та лесбійок. Такий висновок напрошується з листа від 25 березня, який отримала громадська організація «Любов проти гомосексуалізму» (ЛПГ).

Рух ЛПГ направив лист Прем'єр-міністру із проханням внести зміни в документ «Про затвердження плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року» № 1393-р — редакція від 23.11.2015 року.

У відповідь рух ЛПГ отримав лист від Міністерства юстиції України. Заступник міністра з питань євроінтеграції Сергій Петухов зазначив, що питання надання додаткових привілеїв ЛГБТ-спільнотам розглядала тематична група «Попередження та протидія дискримінації, гендерна рівність». І додав, що всі рішення на засіданнях тематичної підгрупи ухвалювалися консенсусом.

Директор департаменту сімейної, гендерної політики та протидії торгівлі людьми Міністерства соціальної політики України Наталія Федорович була співголовою тематичної підгрупи «Попередження та протидія дискримінації, гендерна рівність». Крім головного державного чиновника в сфері сімейної політики, співголовами підгрупи були також Галина Скіпальська та знайомий активіст гомосексуального руху Зорян Кісь.

Саме ця підгрупа і добилася внесення у Нацстратегію пунктів, необхідних для пропаганди гомосексуалізму в Україні. Зокрема, «Національна стратегія у сфері прав людини на період до 2020 року» передбачає легалізацію одностатевих цивільних партнерств, можливість усиновлення дітей трансгендерними людьми, заміну офіційних документів транссексуалам, охорону гей-парадів в містах України і популяризацію гомоїдей у шкільних закладах.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.

Av. Pablo Neruda 106 Local 5

L1 «Metro» Alto del Arenal,

C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com

salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбуваються:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Дорогі друзі!
Слухайте
ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМІШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАН, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (207)
квітень 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.